

Egy limerickről

Írt neked egy limericket
az, ki egy napon született
azzal, akivel hozzád hű maradtam –
mondd, hogy ne kezdjem számolni a gyufaszálakat!
Beleavatkozás az életembe,
határátlépés, átverés!
Nincsen egymáshoz jogotok.
Úgysem fogjátok tudni, hogy kiért,
ha a Tündérhegyen kötök ki.

Tudom, elvétettem a műfajt:
nekem kellene limericket vagy mit
rittyentenem arról, hogy összeöleleztetek
egy bökversben – és nélkülem.
Gyanútlanúságotok éppolyan sértő,
mint közelségetek ideiglenessége.
Most így hogy döntsem el: ki tett bolonddá
jobban? Hogy a bűvös kört négy-öt főre
növelő különös koincidenziákról
most ne is szóljak. Grammatikai
műveletekkel fölcserélhető
a nevetek. De úgy sem múlik
az üldözési mániám.

Volt abban a rögtönzött versben
pár sorba foglalt biográfia,
rímekkel pántolt múlt-jóslatok
arról, hogy Szentendrén bolyongva
szerelmedre gondolsz, látom a költő
jósgömb-szemét, amint benne forogsz,
meg a cinkos mosolyt, ami barátnővé
fogad benneteket, noha fogalmatok se
volt arról: egyek vagytok
az engem-feledésben és a hűtlenségben
egymáshoz is, amikor mint az áram,
villan belétek, *széken szunyókálva:*
nélkülem öregedtetek meg,
s én veletek maradtam örök fiatal.

Tik-Tak kvartett

1.

A sövényel benőtt kerítés mellett
alig pislákol némi fény
takaréklángon égek én is
csak a fülemben kattog szüntelen
mint egy metszőolló vagy rozsdás
csillagok fogaskereke
a frivol bizonyosság
hallucinálok.
Működik a lét metronómja.
Bár nem tudom mire s mi végre élek
a lehetőséggel és várok.

2.

Ez itt a Tik-Tak téres budai terasz
ballagók ideje meg a tavaszi láznak
mintha nem negyvenegy volnék tizennyolc
mintha az időgépbe épített riasztó
a test is kikapcsolható
volna hogy gyönyörű illúziókba
ringassa magát a lélek
a lét: önáltatás.
Szeszélyes szívritmus-szabályozó.
Ez itt konszolidált budai kocsmá
szemlátomást.

3.

Csak két saroknyira innen volt esküvőm
tíz perc sétányira meg a lakodalmás
Márvány Menyasszony tizenhárom év
körülhatárolható kezdete
hiába vagyok régről ismerős itt
nem ismer engem senki sem
idegen test lökődöm ki a térből
mely nem az én időmet éli.
Múlt idők csillagfordulása.
Bár káprázat csupán kecsegtet
a szüntelen újakezdést ígéri.

4.

Hangokat hallani fölöttébb kínos
képesség agomelatin
vagy vágyakozás kémiája
játszik velem kajánul egyre megy
még a budai hegyek sziluettje
is csúfolódik nehogy bátorságot
vegyek hátat fordítani az égnek
mint aki már nem a csillagokat firtatja
hogy elvetélje mit addig vetett.
Fejemben a metszőolló-lét
szűnni nem akaró tiktakja.

Iszkázi tablókép

A homályos lencsés nap nappali hold
imbolygó fókuszában lengenek
lomb-árnyékok, a sások pengenek:
Somló zihál. Gyomoktól kiütéses
az alkonyi horizont.

Apró bogáncsok: csillagok
kapaszkodnak az éj-sörénybe.
Nedvszívó rovarok sörétje
lyuggatja ki a rángó bőrt.
Mindegy, hogy mit, csak ott

és akkor. Lucernás, földút a szegélye
meg nehéz lélegzetű temető.
Bokorban félénk kecskefejő.
Szemet huny Iszkáz, tesz a fel-
szikrázó szenvedélyre.

A bűntudat ballag velünk *haza*.
Bűnbeesettek büszke szemérme.
Hajadban bogáncsok füzére.
A faluvégi udvaron háromszor
megcsavart körtefa,

sír Bartók jól gyantázott húrokon.
Nagy László-ikonosztáz
fatörzsön a seb. Iszkáz
hérosa összefűz kettőnket,
hű rokon.